

Evangelí del dijous de la setmana XII de durant l'any: acollir la paraula de Déu

Evangelí i comentari del dijous de la setmana XII de durant l'any. «Però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca». Podem demanar a l'Esperit Sant que ens ajudi a pregar refermats en l'amor que Déu Pare sent per cadascú de nosaltres.

Evangelí (*Mt* 7, 21-29)

No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel,

sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia, molts em diran: “Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles?” Llavors jo els diré clarament: “No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràveu el mal!”

Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s’assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s’assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, i la

casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa.

Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, la gent va quedar admirada de la seva doctrina, perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei.

Comentari a l'evangeli

Jesús aprofita qualsevol ocasió per ensenyar els seus deixebles.

L'il·lusiona ajudar-nos a entrar en contacte amb el seu Pare, que es complau en nosaltres. En aquest discurs, Crist ens parla de què dir a la pregària, però sobretot de com escoltar. Les seves lliçons són pràctiques. Amb l'ajuda de l'Esperit Sant podem aprendre-les una vegada i una altra, sense cansar-nos de començar i recomençar en l'art de la pregària. En els nostres cors batega

aquesta petició humil dels apòstols a Jesús: «Senyor, ensenya'ns a pregar» (*Lc 11,1*).

«No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel» (*Mt 7, 21*). Jesús deixa clar que la pregària és el camí per entrar al cel, per viure-ho ja aquí a la nostra peregrinació cap a la casa del Pare, però, on s'amaga el frau de l'oració feta d'aquesta manera? I no hem fet en nom teu molts miracles?» (cf. *Mt 7, 22*). Qui s'adreça així a Déu, potser no l'escoltarà perquè s'escolta sobretot a si mateix. Per això, com deia sant Josepmaria, cal «que les nostres exclamacions de Senyor!, vagin unides al desig eficaç de convertir en realitat aquestes mocions interiors, que l'Esperit Sant desperta en la nostra ànima» (Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 243).

Si volem aprendre a pregar de debò, Jesús ens anima a acollir la paraula

de Déu, a convertir-la en la nostra roca. No són les nostres obres les que ens sostenen, sinó la seva paraula, la que ens parla sobretot del seu amor incondicional. Posar en pràctica la paraula divina no implica fer-ho tot a la perfecció, sinó acollir-la com un veritable do, fins i tot quan ens demana coses difícils, o no tenim forces ni ganes d'escoltar-la.

«M'estimo més la Llei que surt dels teus llavis que mil monedes d'or o de plata» (*Sl* 119, 72). Així, ni la pluja de les nostres debilitats, ni els rius desbordats de les nostres passions, ni els vents de les dificultats podran fer-nos naufragar: «Quan em trobava en el perill i en la desgràcia, els teus manaments feien la meva delícia» (*Sl* 119, 143).

Avui podem aprendre de sants que, sense estar canonitzats, tenen Jesús al centre de les seves vides. Són «els més petits; els malalts que ofereixen els seus patiments per l'Església, pels

altres, [...] tants ancians sols que resen [...]; tantes mares i pares de família que porten endavant amb molta feina la família, l'educació dels fills, la feina quotidiana, els problemes, però sempre amb l'esperança en Jesús [...]; sacerdots que no es fan veure, però que treballen a les parròquies amb molt d'amor: la catequesi als nens, l'atenció als ancians, els malalts, la preparació als nuvis. I cada dia el mateix, el mateix, el mateix. No es cansen perquè al seu fonament hi ha la roca». Per això se'ls pot anomenar els «sants de la vida quotidiana». El seu testimoni ens convida a meditar en la «santedat oculta que hi ha a l'Església, la dels cristians no d'aparença sinó que en el seu fonament hi ha la roca, en Jesús» (Francesc, Homilia, 4-XII-2014).

Diego Zalbidea // Photo: Marten Bjork, Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
dijous-de-la-setmana-xii-de-durant-lany-
acollir-la-paraula-de-deu/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-dijous-de-la-setmana-xii-de-durant-lany-acollir-la-paraula-de-deu/) (11/03/2026)